

KUDY CHODÍ MALÝ LEV

A'

Od mamky jsem se prakticky nikdy moc nevzdalovala. Když se ona ode mě náhodou vzdálila, provázel to můj hysterickéj záchvat pláče a babičce, která mě měla hlídat, zřejmě přinesl pěkných pár šedin. Podle moderní medicíny jsem byla tenkrát dost traumatizovaný dítě, ale tehdy jsem byla prostě *uřvanéj rozmazlenej mamánek*. Naštěstí to nikoho moc neštvalo, protože jsem byla, cituji: „vymodlený děcko“ a mamánek jsem doteď. A jo, je mi skoro 30. Nicméně, předškolový a školkový věk byla doba, kdy jsem si vybudovala obsesi na všechno africký, která mě držela roky. Měla jsem plyšovou snad celou ZOO – šimpanze Květu (jo, jmenuje se podle mojí mamky, musela mít radost), papouška, anakondu (já vim, že nežije v Africe, ale když mi byly 3, tak prostě všechno kromě psa, kočky a srnky žilo v Africe, ok?), gorilu Ámose (stejněj případ) a lva Sunárka, moji nejmilejší hračku.

(Na tomto místě bych si ráda vyžádala minutu ticha za Sunárka, kterýho mamka o mnoho let později obětovala vulgárním choutkám pubertálního jezevčíka. Sunárek už nikdy nebude jako dřív..)

Lev Sunárek byl zároveň moje nejoblíbenější literární postava. Je z knížky *Kudy chodí malý lev*, kde se, překvapivě, Sunar toulá všude možné a má za zadkem starostlivou mámu lvici. Tak jsem taky

mámě často říkala. Jen když jsem začala vymýšlet koniny jako lvíče v knížce, nebylo to tolik kvůli její *zlaté hřívě* a pěči, ale spíš proto, že taky uměla pořádně zařvat. Vlastně umí. Pořád umí pořádně zařvat.

A'GHR

Tohle *sunárkovský* období bylo zlomový, protože jsem si poprvé uvědomila, že se nějak liším. Naštěstí to nebyla nějaká nepříjemná srážka s realitou, kterou bych si doteď pamatovala, ale úplně obyčejný uvědomění si sama sebe a svého těla. Docela přesně si pamatuju, jak jsem se prohlížela v zrcadle u babičky, zkoumala jsem svůj pupík a pak jsem si běžela svoje poznatky ověřit na mamce, která nejen že byla a je oproti mně bílá jak mlíko, ale taky má pupík úplně dovnitř. Z toho jsem byla v šoku asi nejvíc. Fascinovala mě jak mámina kůže, tak i její vlasy a výška a jednoduše jsem si myslela, že je moje máma ta nejkrásnější žena na světě. Často jsem měla potřebu se mamky dotýkat, jako bych čekala, že její kůže